

אבטיחים רקובים

© 1925048@gmail.com

דייל גבוה נטול צמרת מתרוצץ לו בלי סוף על האספלט המרוסס.

השערים מתרוממים בצווחה, ורכבי שרד נשפכים לתוכו בזריזות. הדייל ממחר לפתוח את דלת המכונית בקידה. שלום חברים, הוא יברך את התכולה, ויזמין את הבאים לאולם שמאחור. זה מגוחך, חושבים חלק מהאורחים. חלקם יסתפקו במחשבה, שלא כל יום הם מוזמנים לאירוע בכלא. הדייל מצדו מאיים לשפשף את העננים, ויהי מה.

ואז עוד צווחה ממזרח, והוא מזדרז להקביל את הכבודה הפריזאית בכבוד הראוי לה. האמת היא, שדייל בבית כלא, זה כמו דחליל בחממה. אבל בצרפת לא שואלים שאלות, ומשתדלים גם לא לענות תשובות. הדייל מחייך כמה שיכול, והם משיבים לו בנימוס מוטרד.

עכשיו השעה עשר, פריז יורקת אור לצדדים, מנסה להסתיר איזה פשע איום, אולי איזה טבח המוני, משהו נחרך באויר. מסתחרר סביב ההמונים ולוחש על אוזנם, לכו תשתו על כורסאות קורדרוי איזה משקה במטפורת החדר, מה לכם בחוץ, מה מעשיכם בתוך הכבשן ה'פריזאי'. ובפריז אין זמן לויכוחים. מחצלות פאר ובתוכם אנשי-שם פוסעים בנחת לחורבת הפלדה.

צווחה.

הדייל נחפז לכיון לא קיים. היכן הרכב? שואל לבו את עצמו. יד על עיניו מגלה לו שהשער נח על כנו בבטחה. קר פתאום, קובע עצמו ללבו. נכון קר! מאשר האחרון. כנראה זה טבח המוני, הוא חושב פתאום על הריח החרוף. הריח מתכסה פתאום בברדס בצבע אפרפר ומקפץ מולו עם מגבת דיילים צחורה. מה? הוא טופח על מצחו, זה בלתי אפשרי. הוא דוחה את הברדס ביד קמוצה עד שהאחרון צועק משהו על 'פצצה מלוכלכת', אולי משהו דומה.

קר לו מאוד והוא רועד לאורך כל רגליו. הכל מסתחרר. גם האייל מסתובב לפתע כמו שיכור. כמו שיכור שמפחד להניח את הראש. הוא רוצה להחזיק בראשו אבל הוא לא מוצא אותו. הוא מבלבל עכשיו בשתי ידיו, מחפש להאחז במשהו קשיח, אבל הכל הפך לרוח. המכוניות שסביב גם הם התפחמו, הפכו לאפר דק דק. הוא מביט על דלתות הפלדה, לרוח אין סיכוי על פלדה, אבל הפלדה מתפוררת כמו אבקת סוכר והוא בועט ברוח בהיסטריה. מה קורה כאן, השתגעתי לגמרי.

ואז הפיצוצים הצטרפו למחול, ממש כמו חצוצרות צייד קדומות. האבק ריקד לקצב הצלילים. מתפזר ושב להתאגד לצורות משונות. גם קול יש לדבר הזה, מבזיקה בו המחשבה. הוא רואה מולו צללית של יונק-בר לא מוכר אבל ענקי. נראה שהשכים מאיזה תרדמת נצח. הייצור כועס, אפשר להריח את זה. הוא מחריד את החלל בשאגות, קרניו מוטטות סחור סחור מדיפות את האפר לכל רוח. רק אז שם לב שרגליו קצרות יחסית, קצרות עד כדי תמיהה.

חושך. עיניו עצומות עכשיו עד לסופם וכבר אין לו אנרגיה לצעקות מיותרות. הוא שותק ושומע את הקולות. החיה כבר ממש סמוך אליו. אפשר לשמוע את הנשימות הכבדות, את האספלט שוקע לתוך עצמו. קולות עמומים מתחדשים מרחוק. איפה שהוא יש מישהו שצועק, לא רק אחד, הוא מזהה כמה. בטח הם מוחים על איזה עוול.

ואז העשן מטשטש את הכל. גם הצעקות הרחוקות נודמות, כנראה בסימן מוסכם.

לסיכום, נוטל הלב את רשות הדיבור. אני שוכב על כביש שחוק ללא יכולת לא לראות, ואף לא לשמוע. רק להמתין.

=====

המסוק נוחת בשלום והפחוס מנתר מהדלת הפתוחה.

'זכור' נקף אז המגולח כשעוד רחפו מעל השפך של תעלת למאנש. 'אין אישור אתה הורג, אין אישור אתה מרביץ'. מלבד פגמים קלים בשפתו של המגולח, הוא מרשים מספיק כדי לרוץ לנשיאות, אבל הוא מעדיף לפקד עכשיו על כנופייה. אפילו שצריך להצטופף בתאון מעורטל מעל ענניה של פריז.

המגולח נוטל כובע מקצה התאון ושולה מתוכו ארנבים אוטומטים. הנוכחים מביטים בו כמו קוסם, והוא ממחר לצנן את האופוריה. 'אין אישור אתם יורים ברור?' הוא סוקר את החבורה. 'כן ברור! אין אישור אין אישור'. הפחוס מפגין את קוצר רוחו. אז למה בעצם אנחנו לוקחים ארנבים? לקישוט? לצדו יושב קרנף מזוקן ומהנהן לאות שהשאלה שאלתית. החברים קוראים לו 'שקמח' כי למעשה יכול למשמש כמחסום משטרתי בימי שלום. הוא מוצק מאוד ודרכו לרסק כל חפץ שמחזיק בצבתותיו. המגולח מניח על השולחן ארגז של גזרים טריים 'יש אישור אתה מאיים'

אבטיחים רקובים

© 1925048@gmail.com

הוא מחלק לחבורה. 'אין אישור אתה יורה, מבין? אפילו אין אישור אתה באויר'. הוא סוקר את עיניהם, מוודא שירדו לסוף דעתו.

התכנית הייתה ברורה כבר מתחילת השנה. המגולח פיקד בכשרון על מלאכת האימון, כולל שימוש בתמריצים והלקאות. לוקח עוד חודש ימים עד שהם מסוגלים לבצע את המשימה גם בתנאי לילה. והיום הגדול גם הוא מגיע. הפחוס לוגם משקה אלכוהולי ללא הרף. והשאר רק שותקים. המגולח מפקפק מאוד בפחוס, וזה לא סוד. הוא שקל להשאיר אותו בדירת המסתור אבל לאחר איומים מצדו של האחרון הוא מבין ששומה עליו לצרפו, ויהי מה.

המגולח היה ראשון להשליך את הרימונים. הם נפלו לאדמה והתפוצצו כמו שרימונים מתפוצצים. ברכות, אבל עם הרבה לכלוך. העשן כיסה את המבנה מכל צדדיו והשומרים צעקו בקשר בלי קשר. 'יש אישור אתה נוחת!' פקד על שמשו של הטייס.

חצר הכלא הייתה ריקה והרעש החריש יותר מתמיד. המגולח ירד באיטיות מסיר פיסות נייר דמיונית מדש חליפתו. אחריו נשרך שק'מח גדוש בכלים נאים. 'אתה עומד ממתין אישור' הוא מישש את דלת הפלדה באזור המנעול עד שהתרצה. 'יש אישור' צעק. שק'מח מפרק את הכלים במבט כללי ובורר את הרתכת. הברזל מבין את העומד להתרחש וצווח בסולמות גבוהים עד שהמגולח עוצם אוזן אחת. לבסוף הוא מכניע אותה בבעיטה וחור מפתיע נפער בפלדה הארגמנית.

בליל צעקות מקדם את פניהם.

למולם נפרש מסדרון ארוך שמואר בחלקו הרחוק. הכתלים נוצרו משורת מוטות ברזל מהרצפה לתקרה, נעולים היטב. זרועות ארגמניות נשלחות מהתאים מנופפות לשלום ולמלחמה. הם חולפים בין הסורגים עד שנעצרים על יד אחד חשוך ושקט. הוא יושב שם על הדום מאולתר ומביט אל הקיר. בידי משתעשע בכוס חד פעמית בגון ארגמני. פאידי? מיילל שק'מח. הוא מזדקף ואומר לקיר, 'כמה זמן יש לנו?' קולו לא מתאים בכלל לגופו הכחוש. 'יש אתה זמן לשש דקות'. מכה המגולח על שעונו. הוא מסובב את מבטו בזריזות והשניים קדים לו בחיוך. 'נו אתה מזדרז?' דוחק המגולח בצלעותיו. שק'מח מזדרז לנסר את הסורגים. רגע, ופאידי בחוץ. קריאות שמחה שוטפות את האולם ופאידי מנופף להמון הבוער.

=====

קול פכפוך צד את אוזנו. הוא ריכז את שמיעתו בקול הערב, כמו מחפש איזה צליל אחד שפוי בכל הקטסטרופה. פתאום יש גם ראות, ואז הוא רואה את הסלעים, ואת הצמחיה. כמה הוא אוהב צמחים. פרחים לחים ומטופחים. לשאוף את האבקה ולשמוע עד הפרח מצחקק. רועד קלות ושב לעיסוקיו. עכשיו הוא יושב על השפה וטובל את רגליו במים הצלולים. הוא מתיז מים וטובע טבעות במרקם החלק.

'הי בחור תתעורר' מישוהו מנער את כתפו.

הוא עוצם את עיניו בהתרסה. וכי למה שאקום? למה אפסיד את היופי הזה? הלב עדיין מרצה את משנתו והוא בולע את דבריו בתאבון.

'הי קום' מישוהו בוטש בכתפו. הוא ממצמץ בעיניו, מנסה להתרגל לאפילה.

'איפה אני'

'בגהנום!' באה התשובה.

'מה אתה רוצה ממני?'

שתיקה. ואחר כך בעיטה.

'איייו!' הוא מעסה את כתפו

'קום!' הוא נמשך כלפי מעלה ראשו שמוט. 'פקח עיניים' צרח האיש באוזנו. הוא פקח את עיניו בהפתעה. הוא השתעל קצת מהעשן והביט סביבו, הלום. 'מה קורה איתי?' הוא מחזיק את ראשו. הוא ממשיך להביט על מסביב עד שנעצר על הארנבת.

אבטיחים רקובים

© 1925048@gmail.com

'השתגעת?' הוא נותר ממקומו וגונן על ראשו. האיש הרים אותו באוויר ביד מושטת 'תעשה כל מה שאני אומר לך, לא יקרה לך כלום'. הוא מלטף את הארנבת.

הוא מהנהן במרץ שעה ארוכה. 'מ... מה...מה לעשות?'

'יפה' אומר הפחוס ושולף בקבוק צר, לוגם פעמים ומחזיר אותו למקומו. 'אתה רואה את השער?' הוא עדיין מהנהן. רק עכשיו שהוא דייל ומגבת השרות נעלמה ממנו. 'אתה לוקח את כל הרכבים פה בחניון וחוסם איתם את השער ברור?' הוא שלף שוב את הבקבוק.

'א.. אבל א..אין לי מפתחות?!' גמגם הדייל.

שתיקה.

'איייי! בסדר בסדר!' צעק ועסה את כתפו הנפוחה. 'אני אעשה זאת!'

פאיד ישב במסוק והחליף גרביים. 'או כמה שהייתם חסרים לי' לחש לגרבייו. לעומתו עמד שק'מח מול מצלמת אבטחה ועיות את פניו עד כדי גיחוך. לפעמים נעמד על קצות רגליו והשמייע נעימה של סוס. למעשה עדיין לא ידוע למה אבל דוקא הכובע הצחיק אותו עד כדי שהיה שואג בצחוק כל אימת שהיה מדמה חיקוי של ג'נטלמן אנגלי.

'עכשיו שב פה יפה' פקד הפחוס על הדייל והוא התיישב במרכז החניון 'כשנעזוב תמצא את הטלפון שלך שם ליד הפחון' הפחוס טפח על כפתו בחיוך. 'להתראות חבר'.

'כולם אתם במסוק' צעק המגולח וניער את חליפתו. שק'מח עזב את צעצועיו ודשדש למסוק. 'תעזור לי אם אלה' הפחוס זרק לעברו ארגז קשיח גדוש באזיקים.

קר כאן, פסק הדייל וחייב את ברכיו. הוא פער את עיניו בכל הכוח, מנסה להישאר בהכרה. עלי לעשות משהו, משהו למען המולדת. הוא הביט על האייפל ופרץ בבכי. המגדל גם הוא בכה יחד איתו. דמעות קטנות בצבצו שם בקומות הגבוהות מקצרות את נורות הלהט. הוא פזל אל הפחון, לא! הוא לא יספיק. לא תספיק! צעק לו הפחון. אנסה קצת להתקרב אליך, הציע. תפסיק לדבר שטויות, הוא גער בו, ואחר כך בעצמו. הפחון טלטל את עצמו לכל הצדדים עד שהתהפך על צידו. הוא הביט בו בגיחוך. אל דאגה, הרגיע הפחון. זה שום דבר. הנה! אני קם. הוא התרומם אנוכית ונטחן בהבזק מלהבי המסוק. לא!!! הוא צעק לאבק.

הלחץ בכתפו מתגבר עד בלתי נסבל. עד שנעלם.

לא הכאב, המסוק.

=====

אוטובוס אחד מתקרב לתחנה, הנה קו אחד, צועקים כמה במקרה. הרחוב גדוש בעוברים ושבים. חלקם יושבים, ממתנים לאוטובוס אחר. ירקן מציע אבטיחי מזל במחיר הפסד. חלקם טובים, וחלקם רקובים.

עומסי חום כבדים, אמרו החזאים לפני יומיים. אבל מי זוכר אותך כשאתה צודק. איש אחד עמד שם לבדו ולעס אבטיח לא לפני שברך בניגון. זקנה אחת הרימה ראשה, לחשה 'אמן' ושבה לקרוא בתהילים הקטן והוותיק. בקצה השני עמד ילד ושיחק בלחצן הנגישות. אחר מכה בו ברוגז ומחה את זעתו. בצד שני אברכים נשענו על מודעת ענק שם נכתב 'לייזר עושים אצלינו!' אבל הם לא ידעו מה זה לייזר ואיפה עושים אותו. הם ידעו יותר איפה הרמב"ם של 'ראשו ורובו'. לא רחוק מהם עמדו חמישה זרים, כנראה צרפתים מהישיבה הסמוכה, כולם ראשם ורובם במכשירי סמארטפון חדישים. עומדים ושותקים. מדי פעם מדפדפים.

אוטובוס נוסף מתקרב.

מה כתוב עליו? שואלת הזקנה. זה קו שלוש? מנסה האברך הראשון לאמץ את עיניו. 'לא כתוב עליו כלום' צועק מאן-דהו.

האוטובוס נעצר במרחק מה.

אבטיחים רקובים

© 1925048@gmail.com

'לכותל!' אמר הנהג בשפה אילמת אך מודגשת. 'כתוב פה קו 3' צעק אותו מאן-דהו ועלה על האוטובוס. איזה קו זה? שאל אחד הצרפתים את לועס האבטיח. 'תראה בעצמך' הצביע על נייר מודפס שהוצמד לזוגית מבפנים, 'קו 3'.

הצרפתי שב להתייעץ עם חבריו,

'אין אישור' צעק אחד מהם שמגולח היה. 'נמאס נמאס!' צעק הפחוס 'כל דבר אתה מעכב'. הגדול מבניהם היה עסוק במכשיר מנופץ. מגבעתו נחה על ראשו ברפיון והוא הרבה להדק אותה תכופות.

'הכל בסדר?' שאל לועס האבטיח. אלא שלא ידע שאנשים הם כמו אבטיח, חלקם טובים וחלקם רקובים.